

Kommentar til DBI's bibelsynsparagraf

I § 3 i DBI's vedtægter er der en kort beskrivelse af det bibelsyn, som DBI bygger på. De enkelte elementer i denne beskrivelse vil her blive forklaret og udfoldet.

Paragraffen begynder med:

DBI bygger sit virke på de bibelske skrifers Kristusvidnesbyrd

De bibelske skrifter er de enkelte skrifter i Bibelen. De fortæller om Jesus Kristus. GT (= Det gamle Testamente) vidner om ham gennem løfter om ham. NT (= Det nye Testamente) vidner om ham ved at fortælle om opfyldelsen af løfterne. DBI bygger sit virke på det samlede bibelske vidnesbyrd om Jesus Kristus,

Paragraffen fortsætter med, at DBI bygger sit virke

på det skriftsyn, Jesus og apostlene havde, og som de bibelske skrifter selv giver udtryk for

Her formuleres princippet om Bibelens selvvidnesbyrd, dvs. at det grundlæggende i bibelsynet er, hvad Bibelen vidner om sig selv. Det afgørende er derfor Jesu eget skriftsyn, dvs. hvordan ser Jesus på GT (f. eks. Matt 5,17-18; Joh 10,35 og 17,17), og apostlenes eget skriftsyn, dvs. hvordan ser apostlene på GT (f. eks. Hebr 1,1-2; 2 Tim 3,15-17 og 2 Pet 1,20-21), og det afgørende er, hvad de bibelske skrifter siger om sig selv (f. eks. Joh 14,26; 16,13; Gal 1,11-12; Ef 2,20; 1 Thess 2,13; 2 Pet 3,2 og 2 Pet 3,16). Synet på Bibelen bestemmes af Bibelen selv, nemlig hvad den siger om sig selv, og synet på Bibelen bestemmes ikke af ydre menneskelige autoriteter.

Bibelens selvvidnesbyrd formuleres i tre punkter. Det første punkt lyder:

"Bibelen er Guds ord, givet ved Helligåndens inspiration, fuldt troværdig og urokkelig, helt igennem og uadskilleligt Guds ord og menneskeord".

Bibelen identificeres med Guds ord. Dette bygger på bibelens selvvidnesbyrd. Den næste sætning ("givet ved Helligåndens inspiration") forklarer hvorfor, Bibelen er Guds ord. Det er den på grund af Helligåndens inspiration. Forfatterne til de enkelte skrifter har skrevet dem under Helligåndens inspiration. Denne inspiration har været af forskellig karakter, men sammenfattende kan man sige, at inspiration er at være drevet og ledet af Helligånden (2 Pet 1,21). Derfor kunne forfatterne formulere Guds ord, for de formidlede, hvad de modtog fra Gud.

Bibelen er Guds ord på grund af Helligåndens inspiration, og derfor er Bibelen ”fuldt troværdig og urokkelig”. Med ”fuldt troværdig og urokkelig” formuleres der, at Bibelen er sand, og som det fremgår af det næste punkt, at Bibelen er sand i alle sine udsagn. Bibelen er altså ikke kun sandfærdig i sin hovedsag eller i sine vigtigste udsagn, men Bibelen er sand i alle sine udsagn og derfor også sand i sine historiske og geografiske oplysninger. Fordi Bibelen er Guds ord ved Helligåndens inspiration, er den sand og dermed troværdig og urokkelig.

Bibelen er ”helt igennem og uadskilleligt Guds ord og menneskeord”. Dette er en følge af Helligåndens inspiration. Helligånden har på forskellig måde inspireret mennesker, så de kunne tale og skrive Guds ord. I og med at Gud har brugt mennesker til at tale og skrive sit ord, er menneskers personlighed og sproglige kompetence involveret i denne proces. Derfor er Bibelen 100% Guds og 100% menneskers ord, og i Bibelen er Guds og menneskers ord forbundet med hinanden på en sådan måde, at de ikke kan adskilles fra hinanden.

Det andet punkt lyder:

*”Bibelen er, sådan som den oprindeligt blev givet,
uden fejl og selvmodsigelser i alle sine udsagn,
når alt forstås, som Helligånden og de bibelske forfattere har ment det.”*

Her følger to præciseringer. Den første præcisering er, at bibelsynsparagraffen taler om Bibelen ”som den oprindeligt blev givet”. Med dette tænkes der på de oprindelige og originale håndskrifter til f. eks. Matthæus-evangeliet eller Paulus’ brev til romerne. Bibelen er samlet af mange forskellige skrifter, som alle er skrevet i hånden, og det er de oprindelige og originale håndskrifter, der er inspireret af Helligånden. Disse håndskrifter er blevet kopieret af skrivere, og disse skrivere har begået fejl under afskrivningen. Men det er de originale håndskrifter, der er Guds ord og dermed sandfærdige og troværdige i alt, og det er kun for så vidt, at de senere afskrifter stemmer overens med de oprindelige håndskrifter, at de er Guds ord og sandfærdige. Det er tekstkritikken, der arbejder med de mange håndskrifter, og som arbejder med at fastslå, hvad der er den oprindelige tekst. I tekstkritikken tager man højde for de fejl, der er kommet ind i de senere afskrifter af de originale håndskrifter. Der findes mange tusinder afskrifter af de bibelske håndskrifter, og der findes mange tusinde variationer, hvoraf langt de fleste er betydningsløse, men ved hjælp af

tekstkritikken kan vi stort set altid fastslå, hvad der er den oprindelige tekst og være sikre på, at vi har Guds ord.

Den anden præcisering er, at bibelsynsparagraffen taler om intention eller en tilsigtet mening.

”Bibelen er ... uden fejl og selvmodsigelser i alle sine udsagn, når alt forstås, som Helligånden og de bibelske forfattere har ment det.” Når man taler om en tilsigtet mening, afgrænser man sig imod, at læserne skal komme med deres egne meninger og lægge ned over teksten. Læserne skaber ikke selv mening. Teksterne i Bibelen har én mening, og det er forfatterens tilsigtede mening. Her afgrænser vi os også fra at læse bibelen som en naturvidenskabelig bog med dens krav til matematisk nøjagtighed og videnskabelig forklaring. I Bibelen finder vi ofte cirkatal eller omtrentlige tidsangivelser, og Bibelen taler om, at solen står op og går ned, fordi det svarer til vores umiddelbare erfaring. Bibelen skal læses som Guds åbenbaring af frelsen.

Det tredje punkt lyder:

*Bibelen er som Guds åbenbaringsord givet os som vejledning til frelse;
den er den eneste men også fuldt tilstrækkelige,
klare og absolutte autoritet i alle spørgsmål vedrørende tro, lære og livsførelse.”*

Bibelen kaldes ”Guds åbenbaringsord”, og med det menes der, at Gud har formidlet sine ord til mennesker. Det er sket ved inspiration. Derfor er Bibelen Guds åbenbaringsord. Dette punkt beskriver Bibelens funktion som vejleder til frelse, dvs. at den fortæller, hvordan vi bliver frelst. Her præciseres det, at Bibelen er:

1) den eneste autoritet i alle spørgsmål vedrørende tro, lære og liv. Den alene afgør, hvad der er sand tro og helligt liv. Der findes ikke andre åndelige skrifter, eller kirkelige traditioner eller åndelig erfaring, der står ved siden af denne.

2) en fuldt tilstrækkelig autoritet, dvs. at Bibelen indeholder alt, hvad vi har brug for, når det gælder troen og livet. Det er unødvendigt at supplere med andre autoritative skrifter, for at vi kan vide, hvad vi skal tro, og hvordan vi skal leve. Princippet om Bibelens ”tilstrækkelighed” hører uløseligt sammen med, at Bibelen er den eneste autoritet og er blot en logisk konsekvens af dette.

3) en klar autoritet, dvs. at Bibelen er klar i alt, hvad der angår tro og liv. Vi behøver ikke en ekstra instans – en kirkelig tradition f.eks. – til at forklare Bibelen for os. Princippet om Bibelens klarhed hænger uløseligt sammen med princippet om Bibelens tilstrækkelighed, for Bibelen kan ikke være tilstrækkelig, hvis den ikke er klar. Hvis Bibelen ikke er klar, ville vi behøve en ekstra instans, der skulle træde til og forklare Bibelen. Princippet om Bibelens klarhed gælder ikke alt. Der kan være sproglige formuleringer og geografiske, historiske og kulturelle oplysninger, der kan være uforståelige for os, fordi vi mangler den nødvendige baggrundsviden. Der kan være enkeltvers, der er svært forståelige for os, men da skal vi læse det svære og dunkle i lyset af det klare og forståelige. Med klar tænkes der heller ikke på, at alt i Skriften er ligetil og letforståeligt i sit indhold. Bibelen indeholder en række sandheder, som vi ikke kan forstå til bunds (at Jesus er Gud og menneske, treenigheden, udvælgelsen). Men Bibelen er klar i alt, hvad der angår tro og liv.

4) den absolutte autoritet, dvs. at Bibelens autoritet ikke bygger på andres autoritet. Bibelen har ikke autoritet, fordi mennesker tillægger den autoritet, eller fordi kirken tillægger den autoritet.

I det skitserede bibelsyn er Bibelens selvvidnesbyrd det afgørende element. Vi tror og er overbevist om, at Bibelen selv skal aflægge vidnesbyrd om, hvilken bog den er. I forbindelse med Bibelens selvvidnesbyrd, opererer vi med Helligåndens ydre og indre vidnesbyrd. Bibelens ord er Helligåndens ydre vidnesbyrd. Helligånden virker og vidner gennem Bibelens ord, og gennem Bibelens ord skaber Helligånden tro og vished. Dette er Helligåndens indre vidnesbyrd. Dette vidnesbyrd er i indhold det samme som det ydre vidnesbyrd. Det betyder for Bibelens vedkommende, at vi i Bibelen møder dens vidnesbyrd om, at den er Guds ord (det ydre vidnesbyrd), og Helligånden skaber gennem Bibelens selvvidnesbyrd tro, tillid og vished om dette i mennesker (det indre vidnesbyrd). Derved bliver det skrevne ord sandt for os. Vores bibelsyn hviler da på disse to: Hvad Bibelen vidner om sig selv (Helligåndens ydre vidnesbyrd) og vores vished om dette (Helligåndens indre vidnesbyrd).

Torben Kjær september 2008